

Arrest

nr. 301 243 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 6 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DHONDT *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 5 december 2019 binnenkwam, diende op 17 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De adjunct-commissaris nam op 6 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 14 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 17/12/2019
Overdracht CGVS: 01/07/2020*

U werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 13 april 2023 van 13u44 tot 17u35, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Van Edom loco meester Robert, woonde het ganse onderhoud bij.

A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Nueva Segovia en beschikt over de Nicaraguaanse nationaliteit. Op 17 oktober 2017 begon u te werken als financieel adviseur voor Programa Usura Zero, een overheidsinstelling die kredieten verleende om mensen te steunen. Dit ging goed tot in april 2018 protesten uitbraken tegen de overheid. Er werd herhaaldelijk tegen u en de anderen op uw werk gezegd dat jullie ofwel mee moesten doen aan de marsen in steun van de overheid of dat jullie ontslag moesten nemen. Aanvankelijk moest u gewoon uw eigen instelling beschermen. In mei 2018 werd u een eerste keer op pad gestuurd met andere overheidswerknemers om een campagnehuis te beschermen. Daar waren ook paramilitaire organisaties aanwezig evenals de Sandinistajeugd. Tussen 16 en 20 juni 2018 werd u nogmaals uitgestuurd om een campagnehuis te beschermen samen met anderen. Een van de anti-overheidsmarsen ging richting dat campagnehuis waarop de paramilitairen hen beschoten. U en een collega van u liepen weg naar een school. Toen jullie terugkwamen, werd er gevraagd om de wapens op te nemen en naar een polytechnisch centrum te gaan, wat u weigerde. U belde naar uw bazin en ging weg. Op 13 augustus 2018 moest u nogmaals een campagnehuis bewaken. Na deze datum moest u enkel nog uw eigen instelling bewaken. In die periode weigerde u ook meermaals om aan verplichte marsen deel te nemen. Nadat paramilitairen een conflict creëerden omwille van een vlag in uw stad, kreeg u er genoeg van en besloot u uw ontslag in te dienen op 17 december 2018. Kort nadien nam uw bazin ook ontslag om dezelfde redenen en verhuisde ze naar de Verenigde Staten, waar ze asiel aanvraagde. U bleef nog twee of drie maanden in Ocotal. Hier riepen mensen tweemaal in het voorbijgaan dat u een imperialist was en dat u tegen de overheid was. Vervolgens verhuisde u naar Condega. Kort na uw aankomst in Condega ontving in februari of maart 2019 een bericht waarin stond dat u een opposant was, waarna dit bericht vanzelf weer verdween. Ook in Condega werd u enkele keren nageroepen. In juni of juli 2019 verhuisde u naar Jalapa. Gedurende de twee maanden dat u in Jalapa woonde, werd u achtervolgd door twee leden van de Sandinistajeugd toen u naar de markt ging. Ze bleven u volgen toen u naar huis ging, tot ze vlakbij uw woning ook naar u riepen dat u een opposant was. In augustus of september 2019 ging u weer terug naar Condega en begon u te kijken hoe u het land kon verlaten. Op 7 november 2019 verliet u Nicaragua op legale manier met het vliegtuig en kwam u aan in Spanje, waar u nog even verbleef vooraleer op 5 december 2019 door te reizen naar België. Op 17 december 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat uw broer ergens in 2018 al eens kort gearresteerd werd door de politie omdat ze hem ervan verdachten deel te nemen aan anti-overheidsacties wegens zijn lidmaatschap van een motorclub, werd hij in 2019, toen u al in België was, aangereden door een agent buiten dienst. Om verdere problemen te vermijden, werd die motoclub vervolgens opgeheven.

In november 2021 verhuisden uw echtgenote en zoon naar de Verenigde Staten, waar zij in eigen naam een asielaanvraag indienden. Ook uw broer vertrok in december 2021, waarna hij in januari 2022 eveneens om asiel verzocht in de Verenigde Staten.

Bij een eventuele terugkeer naar Nicaragua vreest u door de autoriteiten of daaraan gelieerde groeperingen gearresteerd te worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort uitgereikt op 27 september 2019; uw originele identiteitskaart; uw origineel rijbewijs; een kopie van uw huwelijksakte; een kopie van uw ontslagbrief van Programa Usura Cero d.d. 17 december 2018; en een kopie van het asioldossier dat uw broer in de VS ingediend heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan uw houding slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen verzoek om internationale bescherming gedaan heeft bij binnenkomst in Spanje, hoewel u daar een maand lang verbleef (CGVS, p 8). Dat u dit niet deed omdat België uw bestemming was (CGVS, p. 8), kan dit nalaten niet vergoelijken. Immers, van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u dit niet deed, zet uw algemene geloofwaardigheid en de ernst van de door u voorgehouden vrees danig op de helling.

Vervolgens legt u inconsistente verklaringen af met betrekking tot uw deelname aan pro-overheidsactiviteiten en de daaraan gelinkte problemen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u aan pro-overheidsmarsen deelgenomen te hebben (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 29 juni 2020, vraag 3.5). Echter, op het CGVS had u het enkel over campagnehuizen en uw eigen instelling die u moest bewaken en nam u naar eigen zeggen nooit deel aan marsen (CGVS, p. 11). U werd hiermee geconfronteerd, waarna u vasthield aan uw versie van op het CGVS (CGVS, p. 18). Het louter bevestigen van een van beide versies kan evenwel niet weerhouden worden als rechtvaardiging. Het is voorts niet aannemelijk dat u, in een omgeving die dermate gepolariseerd is en wetende dat er lijsten circuleren van wie de overheid steunt en wie niet (CGVS, p. 13), op uw job zo'n sterke uitspraken zou doen over het recht van mensen om te betogen en kritiek te uiten op de overheid tegen collega's van wie u wist dat ze de overheid steunden (CGVS, p. 15). Vervolgens is het evenmin geloofwaardig dat, indien u na dit alles gezegd te hebben en vaak te weigeren aan de marsen deel te nemen, er niet meer dan een bekoelde relatie met uw collega's aan overhield (CGVS, p. 15), maar dat u dan, nadat u zelf besloot om ontslag te nemen - volgens uw ontslagbrief voor persoonlijke redenen - (CGVS, p. 5-6), plots wel gevisieerd wordt en voor opposant uitgemaakt wordt (CGVS, p. 9-10). Geconfronteerd met het gegeven dat de mensen op straat u niet zomaar een opposant zouden noemen daar u daarvoor al acht maanden lang deelnam aan acties om de overheid te ondersteunen, stelde u dat u niet mee ging naar de marsen en dit altijd bleef weigeren. U ging enkel huizen bewaken (CGVS, p. 15). Deze rechtvaardiging kan evenwel niet weerhouden worden. Of u nu meeliep in de marsen of campagnehuizen en uw eigen instelling bewaakte samen met paramilitairen, voor de gewone bevolking was het enkel zichtbaar dat u mee de overheid steunde en niet waarom u dat deed. Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die u kreeg na uw verhuis naar Condega. Bij de DVZ had u het nog over meerdere berichten op uw gsm die automatisch verdwenen (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 29 juni 2020, vraag 3.5). Op het CGVS daarentegen kreeg u naar eigen zeggen slechts één bericht op uw gsm dat vervolgens verdween (CGVS, p. 15-16 en 17). Nadat u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u meerdere berichten kreeg op hetzelfde moment die daarna verdwenen, maar niet meerdere berichten gespreid over verschillende dagen (CGVS, p. 18). Het post factum aanpassen van uw verklaringen om deze te doen stroken met uw eerder afgelegde verklaringen kan evenwel niet dienen als rechtvaardiging. Daarnaast vermeldde u bij de DVZ niets over de twee personen van de Sandinistajeugd die u tot aan de markt en terug achtervolgden in Jalapa (CGVS, p. 17). Dat u dit misschien vergat te vermelden (CGVS, p. 18), kan dit niet vergoelijken. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud kreeg u immers de kans opmerkingen te maken over uw interview bij de DVZ en werd er u gevraagd of u daar alle essentiële elementen kon aanhalen (CGVS, p. 2). Bovendien had u het op de DVZ over paramilitairen die in september 2018 naar uw huis gekomen waren in Condega (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 29 juni 2020, vraag 3.5). Op het CGVS verklaarde u uitdrukkelijk dat u geen rechtstreekse problemen had met hen (CGVS, p. 17). Na confrontatie verklaarde u dat ze louter langs uw huis passeerden tijdens een mars en naar u riepen in het voorbijgaan (CGVS, p. 19). De manier waarop u erover spreekt bij de DVZ doet evenwel uitschijnen dat zij specifiek naar u op zoek waren en niet louter omdat ze tijdens een mars bij jullie passeerden. Bijgevolg gaat deze rechtvaardiging niet langer op. Tot slot is het vreemd dat u uw vrouw, die gekend was als een lid van de oppositie gezien haar familie vroeger de contra's steunden, na uw vertrek naar Telpaneca en vervolgens Managua verhuisde waar ze geen enkel probleem gekend heeft (CGVS, p. 19).

Wat voorts de problemen betreft die uw broer ondervonden heeft, dient er geponeerd te worden dat aan de arrestatie van uw broer uiteindelijk geen gevolg gegeven werd en de politie hem niets kon maken. Bovendien is het niet meer dan een bewering van uwentwege dat uw broer aangereden werd door een agent buiten dienst in 2019 (CGVS, p. 7). Wat er ook van zij, de motorclub waardoor jullie naar eigen zeggen geïseerd werden, is opgehouden. Na dat incident in 2019 tot aan zijn vertrek in december 2021 heeft uw broer geen enkel probleem meer gehad en u werd hier zelf nooit om geïseerd door de Nicaraguaanse autoriteiten (CGVS, p. 7).

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit, nationaliteit en huwelijk wordt niet getwijfeld. Het asielaanvraag dossier van uw broer in de Verenigde Staten en de stukken daarin bestaan er enkel uit om zijn asielaanvraag kracht bij te zetten, maar dragen inhoudelijk niets bij tot uw eigen aanvraag om internationale bescherming. Uw ontslagbrief, dewelke overigens slechts een kopie is en bijgevolg slechts een beperkte bewijswaarde heeft, toont enkel aan dat u ontslag nam op 18 december 2018 om persoonlijke redenen, maar hierin staat niet wat die zijn of wat de gevolgen daarvan waren.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veel voorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geïseerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 1, en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting, stelt verzoeker dat zijn geloofwaardigheid ten onrechte in vraag wordt gesteld omwille van het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje.

Verzoeker heeft immers uitgelegd dat hij zijn Spaanse geldschieter eerst moest terugbetalen vooraleer hij zijn tante in België kon vervoeegen.

Aangaande de vermeende tegenstrijdigheden tussen het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker dat hij onder druk werd gezet om oftewel deel te nemen aan de marsen of het helpen beveiligen van de politieke bijeenkomsten. Verzoeker preciseerde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij enkel deelnam aan de beveiliging van de marsen.

Verzoeker ging met andere woorden naar een mars, om deel te nemen aan de tegenmanifestatie ter beveiliging van overheidsinstellingen, en om ten overstaan van demonstranten een schijn te geven van steun aan het regime. Hij heeft aangegeven dat hij nooit deelgenomen heeft aan marsen voor het regime, zoals de betogingen die voor zijn woning passeerden, maar dat hij bij politieke activiteiten aanwezig was om instellingen te beveiligen, aan de zijde van de paramilitairen.

Aangaande de berichten die verzoeker ontving, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing zijn woorden verdraait. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud sprak verzoeker telkens over meerdere berichten.

Verzoeker werd niet bevraagd over hoeveel berichten hij ontving. Evenmin wanneer hij deze berichten ontving. De vraag is voor interpretatie vatbaar, en verzoeker heeft naar eer en geweten geantwoord. Op geen enkel moment heeft hij gezegd dat hij maar één bericht ontvangen zou hebben.

Wanneer hij vervolgens verduidelijkt dat hij meerdere berichten op één dag ontvangen heeft, is dit volledig consistent met eerdere verklaringen. De manier waarop de bestreden beslissing verzoekers woorden verdraait op basis van een voor interpretatie vatbare vraagstelling, vormt een ondeugdelijke motief.

Voor wat de overige beoordeling van zijn verklaringen betreft, is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal een zuiver subjectieve appreciatie hanteert.

Voorts haalt verzoeker landeninformatie aan waaruit blijkt dat de Nicaraguaanse overheid ambtenaren onder druk zet om deel te nemen aan politieke bijeenkomsten. Onder personen die het mikpunt uitmaken en geweld vanwege de Nicaraguaanse autoriteiten, identificeert de UNHCR onder meer voormalige medewerkers van de overheid en personen die na april 2018 het land verlaten.

Verzoeker is een voormalig medewerker van een overheidsprogramma. Als bewijs hiervan, legt hij naast zijn ontslagbrief een getuigschrift neer van 20 december 2018, ondertekend door mevrouw L.A.B. (stuk 4). Bovendien is verzoeker op 13 augustus 2018 getuige geweest van geweld door paramilitairen tegen demonstranten — een gegeven dat als zodanig niet in vraag gesteld wordt door de bestreden beslissing. Tot slot loopt hij als terugkeerder, nadat hij om internationale bescherming verzocht heeft, een bijkomend risico het doelwit te worden van de Nicaraguaanse autoriteiten.

Verzoeker verwijst verder naar landeninformatie waaruit blijkt dat de Nicaraguaanse overheid zich schuldig maakt aan veelvuldige mensenrechtenschendingen. Verzoeker meent dat er onvoldoende onderzoek werd gedaan naar de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en verwijst naar rechtspraak van de Raad.

2.1.2. Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- 2. Ontslagbrief;
- 3. Notities persoonlijk onderhoud;
- 4. Getuigenis.

2.1.3. Op 8 september 2023 legt de commissaris-generaal een verweernota neer waarin hij meent dat het verzoekschrift geen gegronnd middel bevat. De COI Focus *“Nicaragua. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays”* van Cedoca van 3 april 2020 wordt gevoegd.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, toont op zich niet aan dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolging daar hij laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende (i), hij doorheen de asielpcedure inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde (ii), zijn verklaringen bovendien niet aannemelijk zijn (iii) en de problematiek van verzoekers broer geenszins een vrees in hoofde van verzoeker doet vermoeden (iv).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijken en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming afbreuk doet aan zijn vooropgestelde vrees:

“Vooreerst kan uw houding slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen verzoek om internationale bescherming gedaan heeft bij binnenkomst in Spanje, hoewel u daar een maand lang verbleef (CGVS, p 8). Dat u dit niet deed omdat België uw bestemming was (CGVS, p. 8), kan dit nalaten niet vergoelijken. Immers, van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u dit niet deed, zet uw algemene geloofwaardigheid en de ernst van de door u voorgehouden vrees danig op de helling.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift de redenen waarom hij in Spanje verbleef doch geen verzoek om internationale bescherming indiende. Met een loutere herhaling van zijn verklaringen doet verzoeker geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Zijn verweer dat hij naar België kwam omdat zijn tante hier woont, kan verzoeker niet ontslaan van de verplichting zijn nood aan internationale bescherming zo vlug mogelijk kenbaar te maken. Dat verzoeker naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en wijst erop dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Bovendien leidt zijn uitleg dat hij geld leende van een Spaanse onderdaan voor zijn reis niet tot een andere conclusie en is deze niet terug te vinden in zijn initieel afgelegde verklaringen dat hij zijn reis zelf regelde en 1600 euro betaalde (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 11).

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat de verklaringen van verzoeker niet kunnen overtuigen:

“Vervolgens legt u inconsistente verklaringen af met betrekking tot uw deelname aan pro-overheidsactiviteiten en de daaraan gelinkte problemen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u aan pro-overheidsmarsen deelgenomen te hebben (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 29 juni 2020, vraag 3.5). Echter, op het CGVS had u het enkel over campagnehuizen en uw eigen instelling die u moest bewaken en nam u naar eigen zeggen nooit deel aan marsen (CGVS, p. 11). U werd hiermee geconfronteerd, waarna u vasthield aan uw versie van op het CGVS (CGVS, p. 18). Het louter bevestigen van een van beide versies kan evenwel niet weerhouden worden als rechtvaardiging. Het is voorts niet aannemelijk dat u, in een omgeving die dermate gepolariseerd is en wetende dat er lijsten circuleren van wie de overheid steunt en wie niet (CGVS, p. 13), op uw job zo'n sterke uitspraken zou doen over het recht van mensen om te betogen en kritiek te uiten op de overheid tegen collega's van wie u wist dat ze de overheid steunden (CGVS, p. 15). Vervolgens is het evenmin geloofwaardig dat, indien u na dit alles gezegd te hebben en vaak te weigeren aan de marsen deel te nemen, er niet meer dan een bekoelde relatie met uw collega's aan overhield (CGVS, p. 15), maar dat u dan, nadat u zelf besloot om ontslag te nemen - volgens uw ontslagbrief voor persoonlijke redenen - (CGVS, p. 5-6), plots wel geviseerd wordt en voor opposant uitgemaakt wordt (CGVS, p. 9-10).

Geconfronteerd met het gegeven dat de mensen op straat u niet zomaar een opposant zouden noemen daar u daarvoor al acht maanden lang deelnam aan acties om de overheid te ondersteunen, stelde u dat u niet mee ging naar de marsen en dit altijd bleef weigeren. U ging enkel huizen bewaken (CGVS, p. 15). Deze rechtvaardiging kan evenwel niet weerhouden worden. Of u nu meeliep in de marsen of campagnehuizen en uw eigen instelling bewaakte samen met paramilitairen, voor de gewone bevolking was het enkel zichtbaar dat u mee de overheid steunde en niet waarom u dat deed. Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die u kreeg na uw verhuis naar Condega. Bij de DVZ had u het nog over meerdere berichten op uw gsm die automatisch verdwenen (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 29 juni 2020, vraag 3.5). Op het CGVS daarentegen kreeg u naar eigen zeggen slechts één bericht op uw gsm dat vervolgens verdween (CGVS, p. 15-16 en 17). Nadat u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u meerdere berichten kreeg op hetzelfde moment die daarna verdwenen, maar niet meerdere berichten gespreid over verschillende dagen (CGVS, p. 18). Het post factum aanpassen van uw verklaringen om deze te doen stroken met uw eerder afgelegde verklaringen kan evenwel niet dienen als rechtvaardiging. Daarnaast vermeldde u bij de DVZ niets over de twee personen van de Sandinistajeugd die u tot aan de markt en terug achtervolgden in Jalapa (CGVS, p. 17). Dat u dit misschien vergat te vermelden (CGVS, p. 18), kan dit niet vergoelijken. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud kreeg u immers de kans opmerkingen te maken over uw interview bij de DVZ en werd er u gevraagd of u daar alle essentiële elementen kon aanhalen (CGVS, p. 2). Bovendien had u het op de DVZ over paramilitairen die in september 2018 naar uw huis gekomen waren in Condega (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 29 juni 2020, vraag 3.5). Op het CGVS verklaarde u uitdrukkelijk dat u geen rechtstreekse problemen had met hen (CGVS, p. 17). Na confrontatie verklaarde u dat ze louter langs uw huis passeerden tijdens een mars en naar u riepen in het voorbijgaan (CGVS, p. 19). De manier waarop u erover spreekt bij de DVZ doet evenwel uitschijnen dat zij specifiek naar u op zoek waren en niet louter omdat ze tijdens een mars bij jullie passeerden. Bijgevolg gaat deze rechtvaardiging niet langer op. Tot slot is het vreemd dat u uw vrouw, die gekend was als een lid van de oppositie gezien haar familie vroeger de contra's steunden, na uw vertrek naar Telpaneca en vervolgens Managua verhuisde waar ze geen enkel probleem gekend heeft (CGVS, p. 19)."

Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat hij nooit zelf deelnam aan de marsen doch enkel beveiligingsopdrachten uitvoerde. Zoals reeds door de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, kan verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen niet verschonen door zich te scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen. Verzoekers voormelde verklaringen zijn verder duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Aangaande de berichten die verzoeker zou hebben ontvangen, stelt verzoeker dat uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat hij zou hebben gezegd maar één enkel bericht te hebben ontvangen. De Raad is evenwel van oordeel dat duidelijk blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij stelde maar één enkele keer een bericht te hebben ontvangen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 16-17). Met de *post-factum* verduidelijkingen die verzoeker tracht aan te brengen, slaagt hij er allerminst in om zijn duidelijke, expliciete verklaringen een andere invulling te geven. Het motief past in het geheel van de motivering waarom verzoeker de internationale bescherming wordt geweigerd bij gebrek aan een geloofwaardig relaas. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat dit motief op zich de bestreden beslissing determineert en een onregelmatigheid van dit motief een nood aan internationale bescherming aantoonde.

In zoverre verzoeker op algemene wijze kritiek uit op de bestreden beslissing en stelt dat er een te subjectieve beoordeling werd gemaakt, toont hij met zijn algemene kritiek in het verzoekschrift niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in zijn hoofde. De mate van detail, consistentie en de plausibiliteit zijn onder meer factoren die spelen bij de beoordeling van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming, en verzoeker toont geenszins aan dat de bestreden beslissing deze factoren niet betreft in zijn beoordeling. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen.

Waar verzoeker nog verwijst naar algemene informatie over de vervolging van voormalig overheidspersoneel door de Nicaraguaanse overheid, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing op grond waarvan kan worden besloten dat verzoeker zijn aangehaalde problemen niet aannemelijk maakt. Verzoeker dient zijn aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade immers *in concreto* aannemelijk te maken en de

verwijzing naar louter algemene informatie volstaat hiertoe niet. Hij slaagt er immers niet om zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden. De Raad merkt nog op dat nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie blijkt dat alle personen die onder een risicoprofiel vallen een internationale beschermingsstatus moet worden toegekend. Er kan niet worden afgeleid dat er in hoofde van verzoeker louter en alleen omwille van een voormalige job bij de Nicaraguaanse overheid en/of een ontslag omwille van persoonlijke redenen een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Aangaande zijn vrees als “*terugkeerder*”, merkt de Raad hierbij op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België in de negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten stond, noch dat hij een risicovol politiek profiel zou hebben. Verzoeker vroeg een paspoort aan en kon hiermee via de luchthaven het land verlaten, zonder dat hij enige problemen kende (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8 en 18). Het feit dat hij in een periode in België heeft verbleven, resulteert *an sich* dan ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij bij terugkeer naar Nicaragua zou worden gevisieerd of vervolgd. De Raad treedt de commissaris-generaal in zijn verweernota bij:

“In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, kan uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier en de richtlijnen van UNHCR d.d. januari 2023 geenszins worden afgeleid dat er in hoofde van verzoeker als persoon die in het buitenland heeft verbleven en/of een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

Hierbij wordt vooreerst nog eens nadrukkelijk gewezen op het feit dat verzoeker Nicaragua op legale wijze aan de hand van zijn eigen paspoort heeft verlaten. Bovendien heeft verzoeker zijn land verlaten op 7 november 2019.

Verweerder verwijst naar de bewoordingen in de richtlijnen van UNHCR en de voornoemde COI Focus d.d. 30 maart 2023 met betrekking tot het personen die terugkeerden naar Nicaragua en vervolgens als opposanten werden beschouwd. Zonder verder te preciseren, gaat het in de richtlijn van UNHCR over personen die kort na de gebeurtenissen van 2018 vertrokken en vervolgens terugkeerden. In casu heeft verzoekende partij geenszins kort na de gebeurtenissen van 2018 zijn land van herkomst verlaten.”

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker van oordeel is dat er onvoldoende onderzoek werd gedaan naar de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en hierbij verwijst naar de veelvuldige mensenrechtenschendingen door de Nicaraguaanse overheid, stelt de Raad dat het aanhalen van een louter algemene situatie zonder deze enigszins te betrekken op de eigen persoon van verzoeker, er niet toe leidt dat er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit een ongeloofwaardig relaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert op dit punt het volgende:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veel voorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel gevisieerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties

aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker betwist geenszins de motivering van de bestreden beslissing op dit punt.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Nicaragua een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP